

DESTINATION:

**MERGINA
IŠ NIEKUR**

*GIMUSI BĖGLIŲ ŠEIMOJE
TIKRA ISTORIJA*

PASSENGER:

CHERYL DIAMOND

BAGGAGE TAG

PLEASE RETAIN

CHERYL DIAMOND

MERGINA IŠ NIEKUR

*GIMUSI BĖGLIŲ ŠEIMOJE
TIKRA ISTORIJA*

Iš anglų kalbos vertė
EGLĖ PODČAŠINSKIENĖ

BALTO
Vilnius, 2022

PROLOGAS. Kašmyras, Indija, 4 metai

Pirmą kartą prie pat mirties atsidūriau ketverių, kai sulūžo stabdžiai, prie vairo sėdėjo tėvas ir mes riedėjome Himalajais žemyn.

Sėdžiu patogiai atsilošusi ant užpakalinės sėdynės aukštai virš debesų, apžiūrinėju žvilgančias savo šviesiai raudono kombinezono sagas. Manau, kombinezonai labai nuvertinami. Nelygu, kokia nuotaika, net nereikia vilktis apatinių marškinių. Tiesiog užsitempi kombinezoną, užsisegi ir jau esi pasiruošęs nušviesti viską aplink.

Žvilgtelėjusi į lauką pastebiu nepaprastai dideliu greičiu pro šalį lekiantį kraštovaizdį. Man iš kairės išsižiojusi sėdi sesuo Kjara, o už jos pro atvirą langą matyti stati ir grėsminga tamsaus akmens siena. Dešinėje už stipriai sukąstų mano brolio Frenko dantų, kur siaura šalikelė nyra iš kalnų į nebūtį, tėra mėlynas dangus.

Priekyje sėdi mūsų seniai.

Palinkstu į priekį, kad pamatyčiau jų išraišką ir apsispręščiau, ar man derėtų nerimauti. Mama iš tiesų užsisegė saugos diržą, o stipriai į vairą įsikibęs tėvas po tamsiu įdegiu atrodo išbalęs. Tėvui staugia pasukus link prarajos ir vos spėjus išvengti susidūrimo, kiton pusėn riedantis senutėlis automobilis nuspaudžia garso signalą.

Priešais šmėkšteli staigus posūkis, girdžiu mygiamus stabdžius ir bauginantį džeržgiantį garsą, kuris sklinda iš mūsų automobilio važiuoklės. Esu nubloškiamą į šoną ant Kjaros, ši mane stipriai prispaužia prie kelių, o Frenkas mėgina sugriebti mano mataruojančias

kojas ir čiumpa už kulkšnies. Staiga automobilio ratai sukimba su keliu ir greitis ima mažėti. Kjaros raumenys atsipalaiduoja, tada automobilis netikėtai metasi į priekį, stabdžiai galutinai sugenda ir mes vėl skrendame žemyn įgydami bauginantį pagreitį.

– Ten! Ten lyguma! – šaukia mama. Padėtis tikriausiai rimta – tėvui vairuojant ji niekada nenurodinėja. Nusukriėjame nuo asfaltuoto kelio ir nevaldomai šokčiojame akmenimis nusėta žeme, o Frenkas uždengia mane savo kūnu. Pasigirsta metalo girgždesys, mūsų automobilis staiga slysteli, pataiko į duobę ir sudrebėjęs palaimingai sustoja.

Kjara atlaisvina stiprius gniaužtus ir aš atsisėdu kosėdama nuo dulkių, jos pro atvirus langus sukuriuodamos skverbiasi vidun. Įvažiuome tiesiai į nedidelio kaimelio centrą, kone įsirėžėme į eilėmis iškabintus džiuostančius skalbinius. Aplink tėra kelios medinės lūšnos, šviesiai ruda žemė ir mūsų pasirodymo priblokšti cypsintys viščiukai. Užuodžiu juos net sėdėdama automobilyje. Greta pastato su palinkusiu raudonu ir baltu „Coca-Cola“ ženklų prie baslio pririšta nė kiek ne mažiau už mus nustebusi greitai mirksi ožka.

Vienintelis spalvingas taškas visame kraštovaizdyje – nusilaupeęs ženklas, raginantis GERTI! Kaip ir mes, šioje pasaulio viršūnėje jis atrodo visiškai ne vietoje.

Patikinę motiną, kad vis dar esame gyvi, išsiritame iš prasikaltusio automobilio ir pilna krūtine traukiame saldų išretėjusį orą. Iš vieno namo žvyrkeliu prie mūsų artėja basas maždaug šešiolikos – Kjaros vienmetis – berniukas. Nuo jo neatsilikdamas pėdina vyresnis žmogus.

Pasitaisau susiglamžiusį kombinezoną – gyvenime svarbu padaryti gerą pirmą įspūdį.

Pirmiausia pastebiu, kad tų dviejų, rodos, tėvo ir sūnaus, akys spindinčios ir šviesiai rudos – kaip daugelio Kašmyre. Mama sako,

kad taip yra todėl, jog jie nežaidžia vaizdo žaidimų ir nežiūri televizoriaus. Mums irgi to daryti neleidžiama – tik per CNN sužinoti nuolat kintančią aukso kainą. Esu girdėjusi, kad esama kažkokių animacinių filmukų, bet niekada nemačiau jokių tvirtų įrodymų, kad jie išties egzistuoja.

Regis, tėvas ir sūnus rankų judesiais nori parodyti, jog berniukas gali pataisyti automobilį, žinoma, šis greitai neria į trobelę ir grįžta su įrankiais bei vielos ritiniu.

– Ar jo rankose tinklelis vištoms? – nervingai teiraujasi mama. Visi žvalgomės tai į vištidę, kurios gyventojai vis dar plasnoja sparnais, tai į ritinį šalikelėje.

– Taip... – patvirtina tėvas. – Tai viela vištų aptvarui.

Laibas berniuko kūnas mikliai įsirango po mūsų automobiliu ir po valandos tas jau veikia. Mintis apie atlygį juos įžeidžia, bet prieš užkurdamas mūsų laisvai besiganantį variklį tėtis sugeba išsprauti pluoštelį banknotų į atidarytą įrankių dėžę. Norėdamas įsitikinti, kad riedant nuokalnės šlaitu stabdžiai atlaikys, berniukas išklerusiu mopedu kelis kilometrus važiuoja už mūsų. Jo galiniame krepšyje šokčioja įrankiai ir viela aptvarui – dėl viso pikto. Kitą plynaukštę pasiekiamo be nuotykių ir jis sustabdo mopedą basomis kojomis. Mums energingai mojuojant tobula berniuko šypsena galiniame lange darosi vis mažesnė.

– Va čia tai klientų aptarnavimas, – tėtis patenkintas linksi galva.

Nusileidę dar žemiau sustojame šalikelėje, išvyniojame čiapatį* bei bananus ir švenčiame, kad vis dar esame tarp gyvųjų. Dabar tai du mūsų pagrindiniai maisto produktai. Kaip griežti vegetarai, sveikai besimaitinantys ir nuolat keliaujantys, žinome, kad nėra nieko nuostabesnio už puikų bananą. Mes, strazdanomis nusėti vaikai,

---

* Tradicinė Pietų Azijoje kepama neraugintos tešlos duona. (*Čia ir toliau – vertėjos pastabos.*)

įsitaisme ant dulkinos automobilio bagažinės, mūsų plaukai susitaršę ir nekirpti. Esame sikhai – buvome sikhai gerokai iki man gimstant – ir niekada nekirpti plaukų yra mūsų šventos tradicijos dalis. Pandžabų kalba mechaniškai sukalbame trumpą maldele – kaip visada prieš valgi. Mudu su Frenku kiek paskubame ir nepatenkinta Kjara suspaudžia lūpas.

Spoksime vienas į kitą, kai pro mus prašvilpia aprūdijęs pilkas automobilis, pasviręs į vieną pusę, nes ant stogo įsikibęs kiurkso vyras, ir visi veidai toje mašinoje pasisuka spoksoti. Šiame regione nepamatysi vakariečių ir mes tikriausiai atrodome keistai. Tėvai ant priekinės sėdynės, durys plačiai atvertos, gale įsitaisę trys vaikai. Normali sikhų šeima. Tik tėvas – aukštas, plačiapetis vikingas tamsiai įrudusiu veidu, šviesiai raudonais pasišiaušusiais plaukais ir krūtinę siekiančia barzda; greta jo iš termoso arbatą pilasi mano motina subtilaus grožio profiliu, didelėmis mėlynomis akimis ir lieknomis sukryžiuotomis kojomis, aptemptomis juodomis kelnėmis. Ant automobilio užsiropštę tupi du tamsiaplaukiai paaugliai – pribloškiamai gražus Frenkas ir Kjara, susiraukusi, tarsi žinotų, jog brolio šviesa pasaulio akyse ją nustelbia, bei daug mažesnė visus stebinanti aš. Ketverių ir besišypsanti su šviesiai raudonu kombinezonu, mažytė šviesiaplaukė savo tėvo kopija ir dar vardu Harbajana Kalsa Nanak.

Man toks dėmesys visai patinka.

– Harbajana, dar valgysi? – klausia Frenkas siekdamas nugvelbti mano čiapačio likučius. Pakėlusi veidą į tamsiai oranžinę vėlyvos popietės saulę mėgaudamasi valgau duoną. Minkštame ore – toks gali būti tik toli nuo miestų ir civilizacijos – justai graži ramybė. Saugodama savo duoną kaip žaibas čiumpu čiapatį ir spaudžiu prie krūtinės.

– Leisk jai pavalgyti, – Kjara autoritetingai stumteli jo petį, kaip dvejis metais vyresnis žmogus.

– Oi, užsičiaupk, – brolis numoja į ją ranka ir pusė banano dingsta jo burnoje. Nuo tada, kai jam sukako keturiolika, Frenkas ryja viską, ką tik radęs, ir stiebiasi tik į viršų. Šiuo ir daugeliu kitų atžvilgių jie tikros priešingybės. Ir Frenkas jai apie tai primena vien savo išvaizda.

Su savo čiapačiu nusliuogiu nuo bagažinės ir traukiu pas tėtį. Dabar jis stovi priešais automobilį atdaru gaubtu ir apžiūrinėja variklį.

– Bajana! Nuostabu! Ateik, parodysiu, kaip veikia variklis, – pasilenkia ir kilsteli mane sau iki krūtinės, o jo barzdos galiukai kutena man skruostą. Apima dvejopi jausmai – laimė jaukiai įsitaisyti jo dideliame glėbyje ir bauginantis suvokimas, kad pamoka bus ilga. – Prisimeni, ką praėjusį kartą tau pasakojau apie karbiuratorių?

Karštligiškai rausiuosi atmintyje, bet galvoje visiškai tuščia.

– Pažiūrėkime į stūmoklius. Stūmokliai suspaudžia dujų ir oro mišinį... – trumpam nutyla, kad nuleistų mane ant žemės ir paimtų arbatos termosą, kuri naudoja kaip atramą, jo entuziazmas vis auga. Stengiuosi įsiminti kuo daugiau tėvo beriamų žodžių, nes žinau, kad ateityje bus netikėtų testų. Jie gali būti bet kuriuo metu – po rytinės šeimos kundalinės jogos užsiėmimų, turguje perkant lydytą sviestą arba prieš savaitinę pusės valandos tylos meditaciją. Visi trys esame mokomi namie, nes tėtis mano, kad visose švietimo institucijose yra klojami vyriausybės propagandos pamatai ir rengiami standartiškai mąstantys biurokratai. Todėl visko mokomės keliaudami...

– Geografija! – sugriaudėjo jis šlyt dar prieš aušrą. Visi stovėjome ant ūkanotos plynaukštės, apsvaigę nuo aukščio ir trokšdami, kad į šią nepaaiškinamą odisėją būtume leidęsi ne tokį ankstyvą metą. Apsimiegojusi, nuleistais pečiais spoksojau į tai, kas atrodė kaip debesų krūva.

Saulė lėtai kilo šildydama mano plikas rankas. Miglai išgaravus staiga aplink atsivėrė dangus. Atgyjant dienai pasirodė retas tobulas iškilių ir galingų Himalajų vaizdas.

– Ten Pakistanas, o ten Kinija, – tėtis rodė į horizontą po mumis, kur su Kašmyru ribojosi tos dvi šalys. Man žvelgiant su pagarbja baime jis atsiklaupė. – Tai yra žemė, Harbajana, – šnabždėjo man į ausį. – Ji – tavo.

Tada, stovėdama prie jo, pajutau galinti ištiesti rankas per tą vaiskų rytą ir paliesti pasaulį.

– Tai ką gi daro stūmokliai? – Glausdamasi prie tėvo krūtinės baigiu čiapatį ir grįžtu į realybę.

– Suspaudžia orą ir dujas, – atsakau.

– Teisingai! Eime! – automobilis kosėja, springsta, bet švokšdamas vėl užsikuria ir mes važiuojame į Šrynagarą.

Sutemoms aplink mus nusileidus, pro šalį praskrieja atviras karinis džipas su dviem eilėmis gale sėdinčių ir šautuvus laikančių karių rimtais veidais. Po daug metų trukusio kruvino konflikto tarp Indijos ir Pakistano, kai karinės pajėgos pasienyje nuolat apšaudydavo vienos kitas, Kašmyras tik neseniai vėl buvo atidarytas užsieniečiams.

Mama neramiai žvalgosi ir sako, kad reikėtų sukti atgal, bet tėtis suvokia, kad jau įklimpome. Galime įsikurti pakelėje visam likusiam gyvenimui ir auginti vištas (panaudoję tą mūsų turimą vielą) arba veržtis į priekį.

– Tai ką darysime, kariai?

– Į priekį! – visi trys choru sušunkame iš galo.

Pro atvirus langus plūsta šiltas žeme kvepiantis oras ir mes važiuojame visą naktį. Riedantis automobilis mane užliūliuoja ir užmetusi kojas Frenkui ant kelių panyru į įprastą, komą primenantį miegą, o mes tuo metu artėjame Kašmyro vasaros sostinės link.

Krūptelėjusi pabundu – kažkas nągais įsikerta man į ranką. Išgirdusi čaižiai skambančius vietos dialektu kalbančius balsus, netekusi orientacijos atsisėdu.

– Kas vyks... – Kjara ir Frenkas nutildo mane šnypšdami *ša* ir norėdami dar labiau pabrėžti, kad reikia tylėti, abu trinkteli man per pečių. Mes stovime ir pamatau iš abiejų automobilio šonų besitartinančius du vyrus, mūsų mašinos žibintai nušviečia ilgus šautuvus jų rankose. Dar vienas išnyra iš tamsos ir pasilenkia pro atvirą langą iš vairuotojo pusės pasikalbėti su tėvu. Kelias visiškai tuščias. Kai ima kristi dideli lietaus lašai ir tikšti ant dulkėmis nukloto mūsų priekinio stiklo, širdis ima plakti smarkiau.

Visą užpakalinę sėdynę naršantis ir ties kiekvienu iš mūsų veidu sustojantis aštrus žibintuvėlio šviesos spindulys verčia mane prisimerkti. Du kariai, kurie iš arti atrodo labai jauni ir vilki vienodas rusvai žalsvas uniformas, kilsteli šautuvus nukreipdami mums į galvas. Su tėvu kalbančio vyro balsas pakyla, lyg tai mums padėtų suprasti kašmyriėčių kalbą, ir karys mostu jam parodo lipti iš automobilio. Tėvo ranka nė nepajuda rankenos link. Tai vienas mūsų principų – niekada nesiškirti. Visada – visada – būti kartu.

Karys primygtinai reikalauja. Vienas iš tų kitų nužingsniuoja prie motinos pusės ir eidamas laiko nukreipęs į ją ginklą. Mano skrandis įsitempia, pirštai stipriai įsikerta į suskeldėjusią sėdynės odą. Karys prie tėvo jau šaukia ir siekia durų rankenos. Girdžiu, kaip mama aikteli.

Tyliai ir taip, kad kariai nepastebėtų, tėvas perjungia pavaras.

Ką jis daro?

Lėtai riedame į priekį. Karys kažką sušunka, tėvas linkteli ir nusišypso, lyg sutiktų. Linksmi, it koks turistai, pamoja pro langą, šūkteli: „Ačiū!“ ir vėl perjungia pavaras. Akimirka už mūsų tvyro tylus sutrikimas, o tuo metu automobilis sparčiai didina greitį. Atsikeliu ir žvilgteliu pro galinį langą, visur aplink kaip kulkos barbena lietaus lašai.

– Pasilenk! – šūkteli tėtis. Aš nubloškiamą ant grindų ir Kjara su Frenku uždengia mane savo kūnais. Kažkienu kelis įsibeda man

į šonkaulius ir virpėdama drauge su vis sparčiau važiuojančiu automobiliu mėginu alkūnėmis juos nustumti. Greičiau, greičiau... štai mes jau ir toli.

Galiausiai man leidžiama pakilti. Visi nervingai žvilgčiojame pro galinį langą laukdami šūvio ar kad paskui mus prasukdamas padangas leisis pilnas įpykusių karių džipas. Tačiau kelias už mūsų lieka tuščias.

– Po galais, vos išsisukome, – tėvas beveik šnabžda.

Laimėi, tuo metu, kai nubloškiamo dviračiu važiuojantį vyrą, jau esame kiek sulėtinę greitį.

Tas išnyra staiga mūsų žibintų šviesoje, mindamas pedalus neapšviestame kelyje tiesiai priešais mūsų automobilį. Akimirką atrodo, tarsi pasaulis sustojo. Priblokštas vyras pasisuka į mus.

Ir vėl tėvui kirtus per stabdžius kažkas man fiziškai sutrukdo skristi į priekį. Automobiliui įsirėžus į galinį dviračio ratą pasigirsta *dunkstelėjimas* ir dviratininkas padaręs didelį lanką žnekteli ant kelio. Kai tėvas sustabdo automobilį, apimta panikos suvaitoju. Už mūsų nejudėdamas guli dviratininkas į šonus išskėstomis rankomis.

Siaubingoje tyloje žvelgiame atgal.

Bet palaukite... Jis juda! Žmogus atsargiai atsisėda ir trina koją. Svirdučiuodamas stojasi, ima tiestis, o mūsų automobilis tuo metu pajuda į priekį ir vyras pradeda mažėti.

– Palauk! Mes negalime... – ima prieštarauti mama.

– Gal tie kariai mus vejasi! – šūkteli tėtis, jo kaklo venos pavojingai išsipučia. – Tai ne žaidimas!

Aš susmengu gale, kad tapčiau dar mažesniu taikiniu.

Taigi nesvarbu. Pilkoje ankstauro ryto aušros šviesoje važiuojant pro tuščią turgų ir dairantis viešbučio Šrynagaras atrodo beveik

visiškai tuščias. Sėdžiu paniurusi, sunėrusi rankas, nes sesė ir brolis liepė man užsičiaupti ir liautis nuolat klausinėjus apie dviratnininko sveikatą ir kas jo laukia.

Pravažiuojant pro siaurą keliuką akiratyje pasirodo didelis ir stebinamai elegantiškas viešbutis, kurį iš dalies dengia medžiai. Kai tėvas pravažiuoja pro šalį jo nepamatęs, nė vienas iš mūsų nieko nepasakome. Jis tokios nuotaikos – ją dar sustiprina nuovargis, – kad dėl menkiausios pastabos gali ištikti rėkimo priepuolis. Tėvui sukant ratus po miestą tylime. Kai jis antrą kartą pravažiuoja viešbutį, Frenkas meta į mane žvilgsnį liepdamas tylėti. Sukant trečią ratą juodu su Kjara žvelgia į mane maldaujamai ir aš žinau kodėl.

– Tėveli! – sakau džiugiu balsu. – Kas ten per pastatas?

Iš arti viešbutis atrodo apleistas, apžėlęs – tarsi visi žmonės būtų išmirę ir jis būtų likęs vienas.

– Nemanau, kad ten kas nors yra, – vaiduokliškoje tyloje tėvas žiūri, kaip ropščiamės iš mašinos ir mankštiname kojas.

Iš rūko materializuojasi du vyrai ir apkūni graži moteris, o mes paskubomis palydimi į vestibulį visai be jokių baldų, bet su baltomis marmurinėmis grindimis ir aukštomis lubomis. Kai kurie langai užkalti lentomis ir aplink sukiojasi keli kariai su šautuvais – aukšti vyrai plačiomis krūtinėmis. Visi spokso – lažinuosi, jie tikrai nesitikėjo, kad iš karo zonos pasirodys mūsų pusiau šviesiaplaukių penkių asmenų gauja.

Girdžiu, kad tėtis užsiregistruoja kitu vardu nei tas, kurį naudojome, kai buvome sustoję paskutinį kartą. Tarp jo mėgstamiausių yra Kešas, Sterlingas ir Goldas*. Pateikiami vardas ir pavardė niekaip negali sutapti su tais, kurie nurodyti mūsų mėlynuose pasuose, juos visus penkis tėtis laiko pas save. Visa tai žinau, nes nieku gyvu

* Angl. *Cash, Sterling, Gold* – gryniesi pinigai, sterlingas ir auksas.

negalime palikti jokių pėdsakų, nors man neaišku, kodėl tai taip svarbu. Šitaip prie to pripratome, kad niekada apie tai neklausiau. Kaip ir žinau, jog reikia visada tylėti, kai netoliese yra imigracijos, pasienio apsaugos pareigūnų ar bet kokių žmonių, nors kiek primenančių policininkus. Savo tėvo taisyklės moku atmintinai: mes tuo tikime – visada būk ištikimas savo šeimai, nes mes niekada vienas kito neišduosime. Niekuo nepasitikėk, nes jie – svetimi. Ir būk nusikaltėlis, bet kilnus.

Štai kokiomis taisyklėmis vadovaujamės gyvenime. Nelaužomas nusikaltėlių kodeksas.

Likusią savaitės dalį Šrynagare nelabai yra ką veikti, todėl tėtis gali atsigauti prie tuščio baseino, tačiau mūsų tai niekada nesulaukydavo. Visa gauja – Frenkas, Kjara ir aš – traukiame į turgų, kai tas ryte atsidaro, ir perkame daug bananų, kad galėtume jais pasidalyti su savo naujais draugais – kariais. Pritupiame ant karšto betono aplink saulės nublukintą baseiną ir su dviem iš jų žaidžiame kortomis. Jie nekalba angliškai, bet žaidžiant „sneapą“ tai neturi jokios reikšmės. Užimu trečią vietą, nes jie bijo užgauti mano mažą delniuką, jei vienu metu čiupsime reikalingas kortas. Frenkas su Kjara tokių dvejonių neturi. Pažiūrėti, ką veikiame, ateina plačiakrašte skrybėle nuo saulės pasidabinusi gražiai atrodanti ir įdegusi mama, atsidūsta ir vėl grįžta į vidų. Ji nuolat nerimauja, kai tiek daug laiko praleidžiame su atsargos kariais, dykaduoniais ir japonų mafija. Bet su kuo dar mums leisti laiką?

Kjara beda pirštu aukštyn į spalvingą paukštį ir mes žiūrime, kaip tviskančiame karštyje jis suka ratus, o paskui vėl savo imame kortas. Kažkas ne taip... mano kortų krūva dabar mažesnė. Liaujuosi žaisti ir susiraukiu, Frenkas įtariai žvilgčioja į karius, bet tie spokso į Kjarą.

– Tu paėmei Bajanos kortas? – atrodo, Frenkas negali tuo patikėti. Kjara nervingai muistosi. Niekas nejuda. Vienas iš vyresnių karių paima kelias savo kortas ir nebyliai grąžina man.

– Tu jam atidavei Bajanos kortas? – Frenko veidą išmuša raudonis. Su nuostaba spoksau į seserį. Daug žmonių yra pasiryžę sukčiauti, kad laimėtų, bet ji ką tik mane apgavo visai be jokios priežasties.

– Bajana, atsiprašau, aš... tik norėjau tau parodyti, kad negali visada būti geriausia.

Mums virš galvų prasklendžia paukštis, betonu perbėga tamsus jo šešėlis, bet šįkart niekas į jį nežiūri.

Vakare Frenkas lagaminų kaugėje susiranda nedidelį siuvimo rinkinį ir pakviečia mane norėdamas siūlėmis sujungti mūsų kulnus. Abejoju, ar šis sumanymas išmintingas, bet jis sako: „Pasitikėk manimi“, ir adatai veriant sukietėjusią odą man nė truputėlio neskauda. Raudonas siūlas matyti pačiame odos paviršiuje ir šauna tai aukštyn, tai žemyn tarp mano dešinės ir jo kairės pėdos.

– O, puiku, – Kjara išnyra iš už knygos. – Dabar judu išties sujungti.

– Tu tiesiog pavydi, – kreivai šypteli Frenkas ir mes kikendami sugulame ant kilimo.

– Manai, esi kietas tik todėl, kad patinki žmonėms, – Kjaros balse girdėti pašaipta, skirta Frenkui. Jie įsmeigia vienas į kitą akis ir aš pajuntu gerai žinomą vibraciją, kuri kyla jiems pradėjus peštis. Kjara pakyla nuo lovos. – Bet širdyje tu tik maža mergaitė, Frenkai. Silpna maža mergaitė.

Jis nepaprastai greitai perkerpa mūsų pėdas jungiančias gijas ir atsistoja. Gal Frenkas ir jaunesnis už Kjarą dvejais metais, bet jau visa galva aukštesnis. Neriū toliau jiems iš kelio. Tai jų taisyklės, kaip visuose jų ginčuose, žodžiai skrieja kaip peiliai.

– Nori man trenkti? Nagi, Frenkai! Lažinuosi, kad nè to nesugebi.

Broliai sugniaužus kumščius užsilipę ant palangės, jo didelės rudos akys, įprastai tokios šiltos, patamsėja. Kjara traukiasi atbula prie sienos, jos blyškios akys žiba. Jie tokie skirtingi, netgi savo po-
vyza. Jis – tiesus ir tarsi įaugęs į vieną vietą, o ji – besiranganti ir niekaip nenustygstanti. Kjara vertinamai skenuoja gražų Frenko veidą, jo aštrius skruostikaulius ir tvirtą smakrą...

Žengia į priekį, toliau nuo sienos, ir tą akimirką įprasti jos bruožai tampa bjaurūs.

– Maža kalė, – Kjara meta įžeidimą kaip iššūkį.

– Nekenčiu tavęs! – Frenkas suurzgia pro sukąstus dantis ir šoka prie jos – užsimojęs kumščiais ruošiasi smogti. Vos tai pastebėjusi ji krinta ant grindų, o nebegalėdamas sustoti Frenkas trenkia ir pralaužia sieną. Akimirką pakimba bjauri tyła, Kjara tįso ant grindų, aš – ant palangės, o pusė Frenko rankos susmigusį į gipsą.

– Achhh! – jis išplėšia kruviną ranką, kraujas laša ant tamsaus kilimo.

Visada taip būna – kiek tik mūsų atmintis siekia. Pažįstu Kjara visą savo gyvenimą ir didumą jo gyvenu su ja viename kambaryje, bet nesu tikra, kad žinau, kas ji yra iš tiesų. Jos asmenybė kaip gyvsidabris – nuolat keičiasi, prisitaiko prie įvairios aplinkos ir aplinkybių, bet niekada neįgyja tikros formos. Sužinojau, kad ji netgi mėgino išstumti Frenką iš penkto aukšto balkono, kai šiam buvo treji, o tądien, kai jis gimė, trenkė jam per veidą. Jų niekad nesibaigiančios kovos dėl galios truks daug metų.

Kai iš gretimo kambario įpuola mama, kraujas iš rankos vis dar laša ant kilimo. Ji įvertina padėtį, žiojinčią skylę sienoje, Kjaros meistriškai nutaisytą nekalną veidą ir visa išblykšta.

– Kas nutiko?

Frenkas suklykia:

– Ji siekia išvesti mane iš proto! – jis laisva ranka gniaužia riešą mėgindamas sustabdyti kraujavimą.

– Tu bukagalvė! – kaltinamai šaukiu ant Kjaros. – Išvadinau jį silpnu. – Mūsų šeimoje nėra didesnio įžaidimo.

– Kodėl tu ant palangės?! *Zut!* – mama čiumpa mane už rankos ir nutraukia žemyn.

Laimei, kai grįžta tėtis, kiekvienas jau tūnoma savo kampe. Nusiprausę ir apsilikę pažamas atrodome visai neįtartini – ką tik vieną iš įrėmintų paveikslų perkabinome ten, kur buvo skylė. Tėtis susiraukia išvydęs sutvarstyta Frenko ranką – primena mums, kad pro jo akis niekas nepraslysta.

Kai vidun praskiskverbia ryto vėjelis, minkštas ir šiltas, atlieku įprastus tempimo ir grūdinimosi pratimus. Beveik nuo pat gimimo Frenkas mane kasdien treniruoja ruošdamas profesionalios sportininkės karjerai, kurią man parinko. Greitai padarau špagatus, tiltelius, atsilenkimus, atsispaudimus ir stovėsenas ant galvos prie sienos. Ateina metas porą valandų pasimokyti su mama.

Šiandien pradedame nuo matematikos. Man patinka skaitytuvai, žvilganti jų apdaila, tamsūs mediniai kauliukai – didesni, kad būtų lengviau stumdyti, – patinka, kaip jie taukši ir vos po kelių stumtelėjimų pateikia atsakymus į sunkius matematikos uždavinius. Kai kelis mėnesius praleidome Japonijoje, Frenkas ir Kjara uoliai mokėsi ir dabar yra tikri ekspertai – skrebenant pratybų sąsiuvinyje jų pirštai juda neįtikėtiniu greičiu. Jiems nė nebereikia skaitytuvų ir sudėtingus daugybės bei dalybos veiksmus jie gali atlikti tiesiog užsimerkę ir įsivaizduodami kauliukus. Visi sėdime viena eile – aš viduryje, sukryžiuosiu kojas ant viešbučio

kilimo verpetų, o melodingas mamos balsas su prancūzišku akcentu mums vadovauja. Dvidešimt minučių plušu prie paprastų sudėčių ir atimčių, kol susmunku ant sofos pailsėti.

Labai nerimauju, kad netapsiu tokia protinga, kaip visi kiti šeimoje. Žinoma, jie gerokai už mane vyresni, bet, regis, jų pasivyti neįmanoma.

Po septynių poilsio dienų tėvas pakyla nuo išklibusio šezlongo, pastebi, kaip mėtau pagalius į tuščią baseiną, ir pareiškia:

– Važiuojame į Amritsarą.

– Gerai, – pritardama linkteliu.

Jis nužvelgia nykią aplinką ir mostu parodo man sėstis šalia.

– Harbajana, žinai, kodėl mes čia? – sėdime prie pat vienas kito, didelis vyras ir miniatiūrinė jo kopija.

Papurtau galvą.

– ... ši vieta išgelbėjo man gyvybę.

– Baseinas?

Mūsų kėdę supurto griausmingas tėvo juokas.

– Ši šalis. Ji išgelbėjo mane dar prieš tai, kai čia atvažiavau. Jau nesnis mėginau išsiaiškinti, kaip gyventi, kaip atrasti ramybę... – jis nutyla.

– Tai buvo iki man gimstant? – klausiu supratingai.

– Taip, – jo barzda pakyla. – Tamsūs laikai, Bajana, tamsūs...

Taigi dabar važiuosime į švenčiausią miestą ir Dievo šventyklą. Važiuosi kartu?

Atsisakau važiuoti, kol nerasime mūsų mėgstamo kario, kad galėčiau jam įteikti visą krepšį bananų. Bet Frenkas kilsteli mane suėmęs už kombinezono petnešų, nužingsniuoja prie automobilio ir prieštaraujančią padeda į mano vietą užpakalinės sėdynės viduryje. Tokia nepagarba yra dar viena priežastis, kodėl negaliu sulaukti,

kada pagaliau užaugsiu. Argi jis nemato, kad aš ne vaikas, o tiesiog nedidelis suaugęs žmogus?

Važiuojant į Amritsarą po begaliniu žvaigždėtu dangumi mūsų plaukai plazda vėjyje ir visi dainuojame savo šeimos dainą.

Mažos dėžutės iš paprastos medžiagos, visos vienodos mažos dėžutės...

Įsitaisiusi užpakalinės sėdynės viduryje didingai mosikuoju rankomis kaip dirigentas. Paaugliškas Frenko balsas kiek lūžinėja imdamas aukštas natas ir aš sukikenu, todėl iš priekinės sėdynės į mane metamas įspėjantis žvilgsnis.

*Ir vaikai eina į mokyklą,
o paskui į universitetą,
kur jie sudedami į stalčiukus
ir išeina iš ten visi vienooodi!*

– Pabusk, akiplėša, – Frenkas spaudžia mano basą pėdą, kuri kažkaip įsispraudė jam už nugaros. – Jau atvažiuome.

Atsimerkiu ir suprantu, kad jie persirengė tradiciniais sikhų drabužiais – ilgomis baltomis šilkinėmis tunikomis su praskiepais šone, Frenkas ir tėtis užsidėjo turbanus.

– Eikš, padėsiu tau, – Kjara atsega kombinezoną ir ant susiglamžusių apatinių marškinių velka specialiai man pasiūtą tuniką.

Nusvyruoju iš mašinos į tamsą mėgindama prisiminti, kur mes turime būti. Tylia gatve žingsniuojame pro kažkokius aukštus vyrus su turbanais prieš akis dunksančių didelių atvirų vartų link. Vis dar žiovauju ir kartkartėmis pasikasau pilvą – visada taip darau kvošėdamasi. Mūsų sandalams lengvai trepsint gatve pilnas ir blyškiai geltonas mėnulis kaba žemai naktiniame danguje.

Man labiausiai patinka, kai einame būtent taip – koja kojon. Visi baltai apsirengę. Tėtis ir Frenkas turi ant klubų prisegtą kirpaną – trumpą, lenktą kardą – vyro, ginančio tuos, kuriems kyla pavojus, simbolį. Aplink mus pasirodo vienodai apsirengę žmonės su aukštais ir išdidžiais turbanais, moterys ilgais gražiais plaukais, storomis kasomis gulančiais joms ant nugarų. Daug kas atsisuka paspoksoti, veidai draugiški – stebisi išvydę bet kokį vakarietį, ką jau kalbėti apie visą šeimą.

Prie vartų kažkoks vyras paima mūsų sandalus ir prieš žengdami į negilų baseiną nusiplauname kojas po vandens čiaupais. Basos kojos slyščioja ant marmuro, aš beveik čiuožiu perėja po arka. Juodoje kaip rašalas naktyje švytintys rūmai, rodos, kybo didelio ežero vidury ir raibuliuojančiame vandenyje atsispindi jų šviesos. Dideli ir nežemiški – tai viskas, ką matau, viskas, ką jaučiu.

Auksinė šventykla.

Įžengiame į siaurą alėją, abipus teška vanduo sukurdamas nežemišką kelią į šventovę. Aksominiame nakties ore juntamas aštrus smilkalų aromatas. Net jeigu dabar esu akiplėša su lipniomis nuo bananų rankomis ir išsileidusiomis uodegytėmis, aš žinau. Žinau, kad niekada, kol būsiu gyva, nepamiršiu šios akimirkos.

Viduje aukštos šventyklos sienos kyla į paaukuotą skliautą, puoštą ryškių spalvų mozaikomis ir gausiais gėlių raštais. Stoviu visiškai ramiai stengdamasi sugerti mane užgriuvusius jausmus. Aplink mus spaudžiasi aukšti žmonės, jų susižavėjimas auga mišdamas su persekiojančiu *nagar* būgnų pulsavimu. Frenkas paima mano ranką.

– *C'mon* Bajana, – šypteli. – Eime arčiau Dievo.

Užlipame į vidinį balkoną, kuris juosia visą pirmą aukštą. Jau sėdę besišypsantys žmonės pasislenka atlaisvindami mums vietos ir aš įsitaisau ant sukryžiuotų motinos kojų. Frenkas ir Kjara atsisėda

kaip galėdami toliau vienas nuo kito. Čia, viršuje, tyliau ir aukšti arkiniai langai yra be stiklų, todėl į vidų atsklinda vėjo šnabždesys. Pasidedu galvą ant plakančios motinos širdies laukdama, kol prasi-dės Didžiosios aušros mišios.

Iš lauko girdėti artėjantys monotoniški balsai ir man prieš akis šmėsteli rausvų ir baltų rožių žiedlapių lietus, kai į šventyklą pa-garbiai įnešamas Guru Grantas Sahibas – šventoji sikhų knyga. Šventikas įkvepia po brangiaisiais akmenimis išpuoštu baldakimu ir atverčia knygą. Ilga barzda nusvyra prie puslapių ir šventykla pri-sipildo jo stipraus, gilaus balso. Vyras aplink šventiką irgi ima gie-doti ir malda įgyja galios, o man ima dilgčioti oda.

– *Ek ong kar, sat nám kartá purak, hñirbhau nirvair jap, ád sac, jugád sac, hai bhí sac, nának hosí bhí sac.*

Išmokau šias maldas prieš metus ir visiems prisidėjus giedu kar-tu. *Tėra tik vienas Dievas, Jo vardas – tiesa. Viso ko Kūrėjas, be bai-mės ir neapykantos...*

Mano galva nulinksta, kartoju šios Tiesa pagrįstos religijos įkū-rėjo ir vieno iš mano bendravardžių Guru Nanako žodžius. Žino-ma, šeima davė man ne vieną, o tris vardus, kuriuos turiu pateisinti.

Harbajana Kalsa Nanak.

Dievo daina.

Tyra.

Tiesa.

Tai ne tik vardas – tai viskas, kas, mano supratimu, mes esame. Gerbti savo principus, ieškoti tiesos ir mylėti vienam kitą, kad ir kas mūsų lauktų.

Dangų nudažo pirmasis aušros spindulys.